

**Tvende smukke
Aandelige Viiser,
Den første:
Jacobs Striid med GUD,
som forestilles af een,
der med Troens Anker stod fast og
vilde ikke slippe førend han vandt
HERrens Velsignelse,
udi efterfølgende
Gudelige Samtale
Imellem JESum og en troede bodfærdig
Syndere,
Og begynder saaledes:
Ach! du Himmels-Hærre høye! etc.
Synges som:
Hør du blodig Tumle-fyrste! etc.
Den Anden begynder saaledes:
O GUD, al verdens Frelser-
mand! etc.
Synges med sin egen velklingende Melodie.**

Trykt aar 1785.

1.

Synd. Ach! du Himmel-HERre høye,
hør mit Hiertes Suk og Raab.

Jesus. Ey hvad vil du dig bemøye?
Her for dig er intet haab.

S. Er da Naadens Dør tillukt?

J. Ja, thi Troens Lys er slukt;

S. Ney, min Herre! skee det ryger;
Liden Troe er dog en Troe.

J. Jeg ey skiøtter, du mig stryger,
Pak dig, lad mig nyde Roe.

2.

- S. Jeg slet ingen Roe dig giver
Førend du velsigner mig!
- J. Jeg mig løs fra dig dog river;
Hvad vil du indbilde dig?
- S. Jeg paa Himlen gjør Storm.
- J. Ach! du usle krumpen Orm.
- S. Ja, ja Jacobs orm er liden,
dog skal den ey frygte sig.
- J. Man faaer vel at see med Tiden,
Hvor det falder ud med dig.

3.

- S. Lad det falde hvor det falder;
Jeg dog haabe vil paa dig.
- J. Haabet Kiedes tidt af Alder,
Bliver træt og hæs af Skrig.
- S. Dog har Suk den samme Kraft.
- J. Hiertet mister snart sin Saft.
- S. Vilt du mig en slaae til døde,
Jeg dog haabe vil paa dig.
- J. Ja, jeg skal dig vel saa støde,
At dit Haab skal skamme sig.

4.

- S. Haabet lader sig ey skamme,
Troens Lænke er jo fast.
- J. Ja, jeg skald dig vel sa skamme,
At du blive skal forkast.
- S. Saa vil du dig nægte selv.
- J. Ney, det gjør jeg ey med Skiel.
- S. da er det mig godt at binde
Dig med dine egne Ord.

J. Ja hvad vil du dermed vinde,
 Hvad Tilsagn her jeg dig giort?

5.

S. Frygt dig ikke, jeg vil være
 selv din Skiold og store Løn;

J. Dette loved' jeg min kiere
 Abraham, som er min Søn.

S. Jeg jo ogsaa er din Søn.

J. Maaskee du vil kræve Løn?

S. Ja, jeg er din gamle Tiener,
 Du min Løn forvender ey.

J. Hvad er det, du dig formeener?
 Pak dig bort og gak din Vey.

6.

S. Ney, men kom ihu hvor troelig,
 Jeg har vandret i dit Huus

J. Det var jo din Pligt, min Boelig
 At betiene med dit Lys?

S. Ja det var din skuldig Pligt.

J. Hvad vil du da regne sligt?

S. Tænk hvad Bytte jeg dig Giorde,
 Da jeg i din Viingaard gik.

J. Jeg dig satte selv vil Borde;
 Nøyes med det Sted du fik.

7.

S. Bordet er alt stødt til Grunde;
 Stedet neppe meer er til.

J. Ey! saa kan du jo blant Hunde
 Æde Smuler, tie stil.

S. Ach! lad mig ey lide Nød!

J. Smuler er jo ogsaa Brød,

- S. Ja, men intet er langt værre;
Uden Brød er hastig Død.
- J. Vil du trætte med din HÆrre?
Er jeg dig da skyldig Brød?
- 8.
- S. Ja, fordi du er min Fader,
Og Tillid af Moders Liv.
- J. Faders Hierte ofte lader
Sig til Grumhed giøre stiv.
- S. Aldrig udaf Hiertens Grund.
- J. Troer du ey min Sandheds Mund?
- S. Ja at du mig ey forskaster
I min svage Alderdom.
- J. Du dig med dit Haab formaster,
Derfor dkal du stødes om.
- 9.
- S. Haabet skal dog vinde Seyer,
For det strider mandelig.
- J. Det vel stundum ogsaa pleyer
Glippe ofte sandelig.
- S. Det ey glippe skal for mig.
- J. Hvad meen du, jeg skiotter dig?
- S. Ach! saa skiøt dog Enkers Taarer
Og de Faderløses Raab?
- J. O! hvor du mit Hierte saarer;
Hvor fandt du paa dette Raad?
- 10.
- S. Dette Raad du selv har givet,
Derfor jeg det følge maae,
- J. Jeg er den der gav dig Livet;
Dagligt Brød du og skal faae;

S. Saa vil du da høre Bøn?
J. Ja, o ja, min kiere Søn.
S. Jeg din Tiener er og bliver,
Al den Stund jeg lever her.
J. Dig og dine Brød jeg giver,
Og har eder samtilg Kiær.

Den Anden:

1.

O Gud! al Verdens Frelsermand!
Som alle Ting forandre kand,
Og alting her at raade.
Ved dine Hændee er jeg skabt,
Min Lykke staaer udi din Magt,
See du til mig i Naade.
Nedbøyt dit Øre og hør mit Raab,
Jeg er nu stedt i Baade

2.

Lad mig faae Raad og Trøst hos dig,
Det Bedste borte er for mig,
Det veed du slev, o HErre!
Men har du det beskikket saa,
At jeg min Tid henslide maae
Mit arme Brød at tære;
Da styrk mig med Taalmodighed,
At jeg kan taalig være.

3.

Lad ingen Ting i Verden her,
Mig skille fra ming Frelser kier;
Hvad Skiæbne sig kan hænde;
Hvad Kand her nogle Aar forslaae,

Mod Evighed som forestaaer?
Det er langt meer at regne,
Lad mig opnaae mit Kampes Maal.
Og saa en salig Ende.

4.

Er jeg med onde Folk bespændt,
Og det er hvert Mand vel bekiendt,
Hvor med jeg her at stride.
Hold mig fast ved din høyre Haand
Lad Satan den hævnigerrig Aand,
Mig ikke faae i Knibe.
GUD styre selv min Mund og Haand,
At jeg mig ey forgriber.

5.

Nu vil jeg udaf Hiertens Grund,
Indslye til GUD i samme Stund,
For andre ey at klage;
Han kiender al min Trang og Vee,
Han veed min Skiendsel, Spot og Spee,
Hvormed jeg har at drage,
Harm og Fortræd jeg ikke tør
For nogen aabenbare.

6.

Jeg ofte det fornemme kan,
Hvor løgnagtig de griber an,
Og mig på Tungen slæbe,
Mig sættes tit en Skamslik paa;
Maaskee de mig ret aldиг saa,
Mig med sit Mund-Sværd dræbe.
Hvor ofte lukker hun dem ind
Med Løgnens Snærte-Læbe.

7.

Løgnagtig Munde, siger GUD,
Skal fra hans Ansigt stødes ud,
GUD bedre det desværre!
Naar Regnskabet holdes skal,
For hver et Ords unyttig Tal',
Som skeer til Guds Vanære,
O! salige er alle de,
Som reene Hierter bære.

8.

Saa sandt som HERren leve maae,
Saa sandelig, saa skal vi staae,
For HERrens Dom at svare
For Gierninger, som vi begaae,
For Ord og Tanker ligesaa.
Vi for Guds Øyen klare
Ey mindste Gran maae holde skiult,
Men alting aabenbare.

9.

Saa kom en Fugl hastelig,
Saa har jeg selv ulykkelig
Indviklet mig i Snarer,
Hvor ingen mig kan løfte af,
Førend jeg bæres til min Grav,
Hvor længe det end varer,
Hvor tungt det er fo mig at boe
Blandt dem, som Freden hader.

10.

Ønskværdig har det været mig,
Har det o GUD! behaget dig,

I mine spæde Dage,
Da jeg taae under Morders Barm,
Til Jordens Moder-Bryst og Arm
Har vildet mig ledsage.
Hvor mangel syndig Byrde har
Jeg siden paa mig draget.

11.

Naar jeg af Verden vandre skal,
Og regnes blandt de Dødes Tal:
O JEsu! Broder kiære,
Sænk da min Synd i Havet ned,
Giv mig en god Samvittighed,
Saa vil jeg taalig bære,
Hvad jeg i Verden lide skal,
Og vel fornøyet være.